

Julius Evola - Julianus Imperator

2012 június 14. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Öröm tölti el az embert, ha olyan tudományos m?re bukkan, amely a jelenkori történelmi nézetek zömére jellemző el?ítéleteket s tévedéseket képes maga mögött hagyni. Ez vonatkozik Raffaello Prati munkájára, aki Julianus Flavius Római Imperátor (361-363) bölcséleti írásait – Istenekr?l és emberekr?l címen – olaszra fordította s így elérhet?vé tette a nagyközönség számára.

Már az is figyelemreméltó, hogy Praxi a szokásos „Julianus Apostata” kifejezés helyett következetesen a „Julianus Imperator” használja. Igazság szerint az „apostata” (hátbogyott) szó Julianus Flavius kapcsán csak félrevezető módon alkalmazható, hiszen – ha pontosak akarunk maradni – éppenséggel azokra kell vonatkoztatnunk, akik az 7si Róma nagyságának vejeit képező szent hagyományokat és kultuszokat – valamely új, nem római és nem latin, hanem ázsiai, zsidó eredetű háttérrel – elhagyják. Így módon az „apostata” jelt? nem vonatkoztatható arra, aki – miként Julianus Flavius – bátran állá a Hagymány szelleméért, sőt megpróbálja a szolán, szent Birodalom eszméiséjét a maga eredeti fényében helyreállítani.

Az újonnan kiadott kötet írásának előválasztása, amelyeket Julianus hosszú hadjárata és kemény csatái színterében, sátrában alkotott (mondhatni új és új er?ket varázsolva el? szellemé?) a néhez helyzetek leküzdéséhez), azoknak is hasznára válik, akik a manapság divatos vélekedésnek hódolva, az úgynevezett pogányiságot – vallási alkotóelemei tekintetében – majdszaknának a habórnál visszá egytelésnek. Kiderül ugyanis, hogy amikor Julianus, a Hagymány helyreállítására tett kísérletei között, a kereszténységgel szembehelyezkedett, egy magasabb rendű, metafizikai látást helyezett el?höz. Julianus írásai lehetővé teszik, hogy – a „pogány” mitoszok allegorikus és felszini elemei mégé határova – egy magasabb képesség szubsztanciáját érezkezhessék.

Szeretett jelen?i igazságot megfogalmazva, a következő?ket írja:

Minden olyan esetben, amikor?n a szakmai témájú műszok összegegyeztetethetetlenek az értelemmel – pontosan eme összegegyeztetetheletenség által –, arra szólítanak fel, mondhatni azt követelik, hogy ne szó szerint értelmezzük ?ket, hanem kutassuk fel e fejtük meg rejteit értelmüket... Amikor a jelentés oda nem ill?en van kifejtve, remény nyílik arra, hogy az emberek a szavak közönséges értelmét félreessék, és a lista intelligencia eljut a minden léte?n?ni istenek elter? természetének megértéséig.”

Ezt afféle hermeneutikai alapelveként kellene alkalmaznunk mindazoknak, akik ?si mitológiákat és teológiákat tanulmányoznak. Ezek szerint, amikor ez ügyben egyes szakutók az „Jahoná” vagy a „Jahvnyimadás” s hasonló, becsmérel? kifejezésekkel dobálták csak az?klatákv?szógvár?i és alulinformáltságukról lesznek tanúbizonyítást.

Az „7si, szent, római hagyomány – Julianus által megkísérelt – újraértékelésekor végeeredményben tehát az „istenek” és a róluk szóló „judás” természetének ezoterikus szemléltése a lényeg. Ez a tudás a bens? örömgvalósítás függvénye. Innen nézve az istenek nem a költ?i ihlet szüleményei, de nem is a filozófái teológusok képzeteiből lényei, hanem a tudat transzcendens állapotának kivételése és szimbóluma.

Ennek megfelelően Julianus, mint a Mihvásv-misztériumok beavatkozója, szoros összefüggést látott a magasrend? örömgjermés és az „istenek?i szóló judás” megszerzésének övnyére között; ez utóbbi kapcsán nem habozott kimondani, hogy ez az a nemes cél, amely a római fenntarthatóság alatt álló területeket a barbárokéitől megkülönbözteti.

Ez egy bitkos tan hagyományához vezet vissza, amely révén az emberi én radikális átalakuláson megy keresztül, s olyan új er?t?ket, bens? állapottakkal vétezt?dik fel, amelyeket az 7si teológiában a különböz? numinálakkal szimbolizáltak. Ez az átalakulás egy kezdé el?készület után mehet végbe, amely el?készület lényege a megszültött életrend, az aszkázis és végül olyan különleges élmények átélése, amelyek a beavatási ritus szák meg.

A megfelelően sokak által ismert Helios név tulajdonképpen az emberfeletti hatalom jelöl?je, akinek Julianus himnuszát címezte, s akhez halálos sebesülésként egy Kis-Ázsiában folytatott véres ütközés utáni naplementén utaló szavai illette. Helios a Nap, ami azonban nem egy istentel? fizikai égitest, hanem a metafizikai fény és transzcendens hatalom szimbóluma. Ez a hatalom öli eszté mint független nous (isten) és misztikus er? az igazságlelet emberben. Az életben és – perzsa hatásra – magában Rómában ezt az er?t a királyi múltotól való elválasztatlanság tekintették. A Julianus által átmenetileg helyreállított és a kereszténység rovására inkarnágyesített római császárkultusz igaz értelme csak ebben az összefüggésben ragadható meg megfelelő?képpen. A császárkultusz vezérmóvuma az, hogy a méltó és lövnyes vezető? az egyetlen, aki természetfeletti ontológiái fenn?brend?tséggel van megáldva, és aki a mennyi király, az isteni Helios hasonmása. Ekkor (és csakis ekkor) a tekintély és a hierarchia igazolt. A megszentelt regnum (királyság) olyan fény? vonzasközpontot képez, amely számos emberi és természet el?i vonz magához. Ilyen körülmények között igaz teletény és valódi hierarchia lehet? fel.

Julianus e „pogány” eszmét szilárd és egységes birodalmi hierarchiában akarta megvalósítani, kézzelrethetetlen dogmákkal alapokra helyezve, egy tan- illetve törvénykezési rendszerrel, továbbá egy papi rendel? felkésztetve. Tervei szerint a papi rendet a mindenkor császár vezette volna, aki – mint a Misztériumok beavatkozója, újászüléte és a halandóság világa felé emelkedve – a szellemi tekintélyt és az ist?beli hatalmat egy személyben testesítette volna meg. Nézetében az Imperator – az Augustus által bevezetett kifejezéssel élve – Pontifex Maximus, leg?t?b? ?pap is egyben. Julianus tervei a következő? alapelvek mentén nyugodtak:

I.) a természetben, amely harmonikus egészet képez, miközben él?, ám láthatatlan er?k hatják át;

II.) az Államon, amely monoteizmust vall;

III.) a „filozófusok” (pontosabban a bölcsék) tanácsán, amely képes az 7si Róma tradicionális teológiáját egyszerűs?i tolmácsolni, másrészt?i bevavatási ritusokon keresztül aktualizálni.

Ez a szemléletmód szöges ellenében áll a korai keresztény dualizmussal, amelynek alapját a jézusi mondas szolgál: „adóját meg a Császárnak, ami a Császár, az Istennek, pedig ami az Istené”. E mondas végül is arra sarkallta a keresztényeket, hogy az egyszer? kormányzó szerepét kivéve minden más vonatkozásban lázadjanak fel a császár tekintély ellen. Ezt a lázadást a rómaiak az anarchia és a feltorgatás politikai szálcsinálójának tekintették, s végül ez vezetett az Állam részé?i a keresztényülözésekhez.

Sajnos az id?k már nem kedvezték Julianus tervei valóra válásának. A kivételéhez az összes társadalmi réteg aktív részvételére és együtt?ködésére, továbbá a 7si Weltanschauung (világzsemlélet) elevenebb formában való újászülésére lett volna szükség. Ehelyett a „pogány” társadalom belül a forma és a tartalom visszafordíthatatlan elkülönülése következett be.

A kereszténységgel való kiegyezés már a hanyatlás létezhethető jele volt. Ha valaki arról beszél, hogy az istenek bens? taposztalnak, s a fentebb említett transzcendens, szolási alapelveket a birodalom rákülöszthetetlen el?hételéseinek kell tekinteni, azt az emberek ósót? többsége már nem volt képes megérteni, mint pusztá filozófai képzeltetésnek. Más szavakkal, ami hányzott az egzisztenciális alap. Ennek ellenére Julianus szerette volna elhertni örömgvaló, hogy képes bizonyos ezoterikus tanításokat aktív politikai, kulturális és társadalmi er?kké alakítani. Ám e tanítások, pontosan lényegük?i kifolyólag, még lényegtelőbb korszakokban is csak nagyon sz?k körök fenntarthatósága alá tartoztak.

Ez – legáltalósan elvokban – nem jelent azt, hogy Julianus eszméi és a transzcendenciális-szemleli elemek illám általi érvényesítésének koncepciója között ellentmondás lenne. A „szolási” szemléletmód?i forrásszó civilizációk egymással kievetkezésének pusztá történelmi lényeg (sz? ?si Egyiptomtól az 7si Iránon át egészen a II. világháborúig mege?t? Japánig) jól mutatja, hogy efféle ellentmondás valójában nem létezik. Csakhogy Róma Juliusan idejében már hányotta azt az emberi és szellemi szubsztanciát, amely egy, a pogány névhez méltó totalitárius birodalmi szervezetten belül egy új, szerves hierarchiához elengedhetetlen társadalmi kapcsolattrendszert tudott volna kialakítani.

Dimít?ri Mereszkovszkij nagyszer? regénye, Az istenek határá csodálatra méltó, szuggesztív módon festi le Julianus korának kulturális légkört, a maga istenek?i búcsúzó, bajdés el?érzetével.

...

Végeztél afféle képzeteiből zárjelben jgyztem meg, hogy az 7si Hagymány egyes elemei úgra felszínre kerültek, amikor – a germán dmsztikai európai történelem színpadán való felbukkanásának köszönhet?en – a középkori Szent Római Birodalom formájában ismét lehetővé vált restauráció imperi?i (a Birodalom helyreállításáról) beszélni. Fokozottan igaz ez, ha a Ghibellini hagyományra tekintünk, amely – az Egyháztól való önállóvá válás ellen felépve – megkísérelte a természetfeletti méltóság helyreállítását az Egyháztól nem ismert Birodalom helyreállításán.

Ezzel kapcsolatban érdemes a lovagi irodalomban eltejtettek, például az úgynevezett birodalmi legendákat, és más hasonló dokumentumokat alaposan át tanulmányozni. Ezeket a forrásokat próbáltam felkutatni és megfelelő?képpen tolmácsolni [A Gial misztériuma és Ghibellini birodalmi ideje](#) (1937) cím? nyombenben.

forrás: <http://www.tradicio.org>

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló